

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce

R. T.,
bytem X

zastoupen JUDr. Zdeňkem Horáčkem, Ph.D., advokátem
se sídlem Kaizlový sady 434/13, 186 00 Praha 8

proti
žalovanému

Ministerstvo životního prostředí,
se sídlem Vršovická 1442/65, 100 00 Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 8. 2021, č. j. MZP/2021/510/1217,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Rozhodnutím České inspekce životního prostředí, Oblastního inspektorátu České Budějovice (dále jen ČIŽP) ze dne 26. 4. 2021, č. j. ČIŽP/42/2021/1446 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. a) zákona č. 254/2001 Sb., o vodách (vodní zákon) tím, že jednal v rozporu s § 8 odst. 2 tohoto zákona. Konkrétně se měl tohoto přestupku dopustit tím, že jako provozovatel malé vodní elektrárny Zátaví II na řece Otavě (dále jen „MVE II Zátaví“) nakládal dne 6. 1. 2021 s vodami v řece Otavě v rozporu s povolením vztahujícím se na provoz uvedené vodní elektrárny (rozhodnutí Městského úřadu v Písku ze dne 30. 10. 2006, č. j. MUPI/2006/21373/Vod/H; dále jen „povolení k nakládání s vodami“); žalobce totiž nedodržel minimální zůstatkový průtok (dále jen „MZP“) v řece Otavě pod odběrným objektem stanovený jako Q_{355} denní průtok ($4,4 \text{ m}^3/\text{s}$), neboť přes korunu Zátavského jezu převáděl max. $2,2992 \text{ m}^3/\text{s}$. Průvodním jevem tohoto přestupku bylo podle odůvodnění též to, že hladina řeky byla zaklesnutá pod korunou levého jezového křídla a jeho přelivná plocha tedy nebyla zavodněna; zavodněno tak bylo pouze pravé křídlo jezu, které se nachází na kótě nadmořské výšky zhruba o 5 cm nižší. Za tento přestupek ČIŽP žalobci uložila podle § 125c odst. 5 písm. c) zákona o vodách pokutu ve výši 40 000 Kč (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Situace na daném úseku řeky Otavy je přitom taková, že z nadjezí Zátavského jezu je na pravém břehu odebírána voda pro MVE II Zátaví; ta je potom vedena odpadním kanálem, který představuje přitékající Řežabinecký potok, do podjezí Zátavského jezu. Z nadjezí pod odběrným místem pro MVE II Zátaví je potom těsně nad jezovým tělesem (tento úsek měří celkem zhruba 250 m) voda odváděna ještě do levostranného ramene, kde se nachází další malá vodní elektrárna v současnosti nefunkční (dále jen „MVE I Zátaví“); zbytek vody je potom převáděn přes Zátavský jez, který má dvě křídla (každé o délce zhruba 20 m) oddělená vorovou propustí (o šířce 6 m).
3. Žalobce uvedené rozhodnutí napadl odvoláním, které žalovaný rozhodnutím ze dne 12. 8. 2021, č. j. MZP/2021/510/1217, zamítl (dále jen „napadené rozhodnutí“). Kompletně se přitom ztotožnil se skutkovými zjištěními a právními závěry ČIŽP učiněnými v prvostupňovém rozhodnutí.
4. Žalobce se s tímto výsledkem neztotožnil a proti uvedenému rozhodnutí podal dne 12. 10. 2021 k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“) žalobu podle § 65 s. ř. s.

II.

Obsah žaloby, vyjádření žalovaného a jednání ve věci

5. Žalobce proti napadenému rozhodnutí namítá zaprvé, že jeho jednání nenaplnilo formální, popř. materiální znaky přestupku, z jehož spáchání byl uznán vinným. Žalobce zpochybňuje posouzení toho, v jaké části řeky by měl dodržovat minimální zůstatkový průtok. Podle něj není jasné, zda to má být plocha nadjezí Zátavského jezu pod odběrným místem, kde je nicméně trvale udržována konstantní výška hladiny vody jezovým tělesem a zároveň je zde trvale udržována technicky konstantní provozní výška hladina automatikou MVE II Zátaví, nebo v řečišti přímo pod jezem. Žalobce je přesvědčen, že správná je druhá

varianta; svůj názor opírá o stanovisko Povodí Vltavy, jakožto správce povodí a vlastníka Zátavského jezu, ze dne 13. 2. 1991, č. j. 222.2/307-9, podle něhož je rozhodující zachování sanačního průtoku v řečišti v podjezí. Právě podjezí by mohlo být teoreticky ohroženo nedostatkem vody, resp. vysušením; nadjezí, resp. oblast jezové zdrže, je ze své podstaty trvale zavodněno, v jeho případě tedy nedochází k žádnému ohrožení zákonem chráněných zájmů.

6. V této souvislosti potom žalobce argumentuje rovněž tak, že i pokud by MZP měl být dodržován již v nadjezí, tak by nicméně porušení této povinnosti nenaplněovalo znak společenské škodlivosti (materiální znak přestupku). Za současného stavu totiž není nijak ohroženo obecné nakládání s vodami, ekologické funkce vodního toku či možnosti rekreační plavby.
7. Zadruhé žalobce namítá, že MZP je v povolení k nakládání s vodami stanoven alternativně dvěma parametry, a sice Q_{355} denním průtokem a min. přepadovým paprskem přes korunu Zátavského jezu ve výši 5 cm; neplatí tedy, že by žalobce musel současně vyhovět oběma těmto parametrům, naopak stačí, pokud splňuje alespoň jeden. Žalobce argumentuje v tom smyslu, že dodržuje parametr min. přepadového paprsku; ten totiž odpovídá kótě 366,9 m n. m., kterou žalobce konstantně dodržuje. Tato kóta vyplývá mimo jiné z dosud platného povolení k provozu MVE I Zátaví (to bylo původně vydáno rovněž žalobci, ačkoliv ten tuto MVE již v současnosti neprovozuje), které se vztahuje rovněž k Zátavskému jezu a které také stanoví MZP pomocí parametru min. přepadového paprsku (rovněž ve výši 5 cm); ten přitom uvedené povolení výslovně váže na kótu 366,9 m n. m. a přibližný denní průtok Q_{355} . Kóta nadmořské výšky je přitom jediný parametr, kterým žalobce reálně může ovlivňovat přepadový paprsek přes korunu jezu. V předmětném povolení k nakládání s vodami sice tato kóta uvedena není, to ale žalobce označuje za jeho podstatnou vadu. Žalobce proto mohl legitimně předpokládat, že MZP, který je v jednom povolení svázán s určitou kótou nadmořské výšky, bude – při zachování této kóty nadmořské výšky – dodržen i ve vztahu k předmětnému povolení k nakládání s vodami. Dále žalobce upozorňuje, že uvedená kóta nadmořské výšky byla žalobci stanovena i v územním rozhodnutí pro MVE II Zátaví z r. 2004, následně potom byla zapracována do projektové dokumentace a schválena v rámci stavebního řízení.
8. Pokud by se soud s touto argumentací neztotožnil, tak žalobce z uvedených okolností dovozuje alespoň svou dobrou víru v to, že po celou dobu postupoval v souladu s povolením k nakládání s vodami, resp. se zákonem, a tedy vynaložil veškeré úsilí, které po něm bylo možné požadovat k tomu, aby přestupku zabránil ve smyslu § 23 odst. 1 ve spojení s § 21 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“). V souvislosti se svou dobrou vírou žalobce rovněž upozornil, že ČIŽP při předchozích kontrolách (např. při kontrole provedené dne 1. 12. 2020), při kterých přepadový paprsek ve výši 5 cm rovněž přepadal pouze přes pravé křídlo Zátavského jezu, dospěla k závěru, že se žalobce porušení zákona nedopustil.
9. Zatřetí žalobce namítá, že na základě výzvy ČIŽP ze dne 22. 6. 2020 správce toku, tedy Povodí Vltavy, s. p., přistoupil dne 22. 10. 2020 k částečnému otevření do té doby trvale uzavřené vorové propusti Zátavského jezu; tím došlo k vytvoření dalšího přepadového paprsku o výše zhruba 35 cm, což snížilo hladinu řeky tak, že se zaklesla pod korunu levého křídla jezu a nepřetékala přes ni. Stalo se tak v rozporu s dosud platným rozhodnutím Okresního národního výboru v Písku z r. 1970, kterým bylo zřízení vorové propusti povoleno. Tuto okolnost přitom ČIŽP ani žalovaný nevzali do úvahy.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

10. Začtvrté žalobce namítá, že podmínka týkající MZP není v povolení k nakládání s vodami stanovena zcela jednoznačně. Tuto okolnost měly správní orgány zohlednit v duchu zásady *in dubio pro reo*.
11. Zapáté žalobce namítá, že správní orgány nezdůvodnily v dostatečné míře výši uložené pokuty; zejména nezohlednily aktivní přístup žalobce k řešení problémového stavu; zde se nabízelo, aby bylo upuštěno od potrestání podle § 125l odst. 1 zákona o vodách, nebo tato byla tato skutečnost vzata jako polehčující okolnost. Eventuálně žalobce navrhl, aby soud přistoupil k moderaci uložené pokuty, resp. aby rozhodl, že se od ní upouští; tedy postupoval podle § 78 odst. 2 s. ř. s.
12. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 6. 12. 2021 nad rámec odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl ke druhé žalobní námitce, že žalovaný nepovažoval postup ČIŽP při šetření předchozí podnětů vztahujících se k MVE II Zátaví a výši přepadového paprsku (resp. skutečnosti, že přes levé křídlo jezu nebyla voda vůbec převáděna) za správný, resp. zákonný. Žalobci přitom toto nesprávné posouzení skutkového stavu nemohlo založit dobrou víru, neboť žalobce nebyla příslušná sdělení ČIŽP (adresovaná podatelům podnětu) zaslána, a tudíž nebyl o výsledku předchozích kontrolních postupů seznámen. Seznámil se s nimi až později na základě žádosti o informace ze dne 8. 9. 2021.
13. Při jednání ve věci konaném dne 6. 9. 2023 žalobce rozšířil svou žalobní argumentaci s tím, že Městský úřad písek stanovil v povolení k nakládání s vodami pro MVE Zátaví II ze dne 30. 10. 2006, MZP jako Q355 denní průtok. Stanovenému MZP přiřadil v povolení k nakládání s vodami pro MVE Zátaví I ze dne 26. 2. 2007 (v době kdy obě MVE provozoval žalobce), kótu nadmořské výšky hladiny vody v jezové zdrži jezu Zátaví na hodnotě 366,90 m.n.m. a současně tuto nadmořskou výšku úřad potvrdil a schválil jako provozní hladinu pro provozování MVE Zátaví II, kterou žalobce dodržuje.
14. Podle žalobce úřad definoval rovnici:

Q355 denní průtok = kóta 366,90 m.n.m.

Jediný technický parametr, podle kterého lze regulovat provoz MVE Zátaví II, tj. řídit množství vody, které elektrárna odebírá z vodního toku a zbývající průtok ponechává k zajištění stanoveného MZP, je pouze výška provozní hladiny v jezové zdrži. Hladinové čidlo měří nepřetržitě výšku hladiny v jezové zdrži. Naměřený údaj je dále přenášen do regulační automatiky elektrárny, která jej trvale vyhodnocuje. Při poklesu hladiny dochází postupně ke snižování odběru vody elektrárnou z vodního toku a to až do jeho úplného zastavení. Při nárůstu hladiny je odběr vody zvyšován až na úroveň povolené kapacity elektrárny. MVE Zátaví II je pro tento typ hladinového řízení úředně schválena a zkolaudována. Je tudíž schopna přímo ovlivnit pouze výšku hladiny v jezové zdrži a tuto výšku udržovat na předepsané úrovni. Na velikost průtoku v jiných místech lokality Zátavského jezu nemá MVE Zátaví II a ani žalobce osobně žádný přímý vliv.

III.

Posouzení žaloby

15. Městský soud v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobcem vymezených námitek, vycházel přitom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

16. **Městský soud nejprve, než se zabýval jednotlivými žalobními námitkami, přistoupil k ověření, zda po právní moci napadeného rozhodnutí nedošlo ke změně právní úpravy, v jejímž důsledku by bylo třeba jednání žalobkyně posoudit podle jiné, příznivější právní úpravy.** Podle čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod *se trestnost činu posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější.* Uvedená zásada se přitom použije i pro oblast správního trestání (srov. již rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 6 A 126/2002-27, publikovaný pod č. 461/2005 Sb. NSS). Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém usnesení ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46 (publikováno pod č. 3528/2017 Sb. NSS), se následně přiklonil k právnímu názoru, že povinnost přihlédnout k příznivější právní úpravě vztahující se k trestnosti a sankci za správní delikty má i krajský soud rozhodující o žalobě proti rozhodnutí, jímž byl pachatel uznán vinným ze spáchání správního deliktu a jímž mu za takový delikt byla uložena sankce. Publikovaná právní věta tohoto usnesení zní: „*Rozhoduje-li krajský soud ve správním soudnictví o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, kterým bylo rozhodnuto o vině a trestu za správní delikt v situaci, kdy zákon, kterého bylo použito, byl po právní moci správního rozhodnutí změněn nebo zrušen, je povinen přihlédnout k zásadě vyjádřené ve větě druhé čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle níž se trestnost činu posoudí a trest ukládá podle právní úpravy, která nabyla účinnosti až poté, kdy byl trestný čin spáchán, je-li to pro pachatele příznivější.*“ K takové změně právní úpravy je tedy krajský soud povinen přihlédnout z úřední povinnosti (bez ohledu na to, zda žalobkyně vznesla odpovídající žalobní námitku); současně se jedná o ústavně odůvodněnou výjimku z pravidla zakotveného v § 75 odst. 1 s. ř. s., podle něhož jinak správní soudy posuzují zákonnost napadených rozhodnutí zásadně podle *skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.*
17. Městský soud konstatuje, že v uvedeném období k relevantní změně právní úpravy nedošlo.
18. **Dále se městský soud zabýval první žalobní námitkou,** kterou žalobce zpochybnil to, že by MZP musel dodržovat již v nadjezí Zátavského jezu (v tzv. jezové zdrži). Podle žalobce je klíčové zavodnění podjezí; přinejmenším tedy jeho jednání nenaplňuje znak společenské škodlivosti.
19. Podle § 8 odst. 2 zákona o vodách, [p]ovolení k nakládání s vodami se vydává fyzickým nebo právnickým osobám k jejich žádosti. Fyzická nebo právnická osoba, která má platné povolení k nakládání s vodami podle odstavce 1 nebo podle předchozích předpisů (dále jen "oprávněný") je oprávněna nakládat s vodami v rozsahu a k účelu po dobu uvedenou v platném povolení.
20. Podle § 36 odst. 1 a 2 zákona o vodách v relevantním znění (účinném do 31. 1. 2021), [m]inimálním zůstatkovým průtokem je průtok povrchových vod, který ještě umožňuje obecné nakládání s povrchovými vodami a ekologické funkce vodního toku. Minimální zůstatkový průtok stanoví vodoprávní úřad v povolení k nakládání s vodami. Vodoprávní úřad přitom přihlédne k podmínkám vodního toku, charakteru nakládání s vodami a vychází z opatření k dosažení cílů ochrany vod přijatých v plánu povodí podle § 26. Dále stanoví místo a způsob měření minimálního zůstatkového průtoku a četnost předkládání výsledků těchto měření vodoprávnímu úřadu.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

21. Podle § 125c odst. 1 písm. a.) zákona o vodách, *[p]rávnícká nebo podnikající fyzická osoba se jako oprávněný dopustí přestupku tím, že nakládá s povrchovými nebo podzemními vodami podle § 8 v rozporu s povolením k nakládání s vodami.*
22. Podle § 5 přestupkového zákona, *[p]řestupkem je společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin.*
23. S touto žalobní námitkou se městský soud neztotožnil. Žalobce případně – a vlastně ve shodě s žalovaným – argumentuje nejprve tak, že je logické, že je MZP stanoven pro úsek řeky mezi odváděním vody pro MVE II Zátaví a jejím navrácením zpět. Tato úvaha vyplývá už jen z prostého jazykové výkladu zákonného pojmu „minimální zůstatkový průtok“; tím se nutně rozumí průtok, který ve vodním toku zůstane po odběru vody (který je konkrétním rozhodnutím povolován) a před jejím případným (plnohodnotným) navrácením do vodního toku – tedy průtok v té části vodního toku, která je odběrem vody zasažena. Nemůže proto současně platit i druhá teze, která z žalobcových tvrzení vyplývá, že by MZP měl být měřen až v podjezí Zátavského jezu po splnutí s odpadním kanálem MVE II Zátaví (splynuvším s Řežabineckým potokem). V řečišti v podjezí po splnutí s odpadním kanálem by totiž měl být již průtok stejný, jako byl v nadjezí před odběrným místem pro MVE II Zátaví (pokud pomineme odčerpání části průtoku levostranným ramenem vedoucím k MVE I Zátaví). Z tohoto důvodu je zřejmé, že se již nejedná o část toku, pro který byl MZP stanoven a pro který by mělo být jeho dodržování měřeno, resp. kontrolováno. Správní orgány tedy postupovaly správně, pokud MZP vztahovaly primárně k tzv. jezové zdrži (resp. části nadjezí pod odběrným místem), popřípadě – vzhledem ke způsobu stanovení MZP v rozhodnutí o nakládání s vodami – k množství vody převáděné přes jezové těleso. Relevantní by potom bylo vztáhnout MZP jen k části podjezí bezprostředně pod jezovým tělesem, která ještě není (či je z menší části) zavodňována odpadním kanálem (k tomu podrobněji níže); tento úsek nicméně žalobce evidentně nemá na mysli, neboť v něm může být v zásadě jen takový průtok, jaký je převáděn přes jezové těleso (a který byl zjištěn jako nedostatečný; na posouzení věci by se tedy nic nezměnilo).
24. Jinou otázkou může být, jestli z hlediska zájmů chráněných zákonem o vodách má vůbec takové měření MZP v nadjezí Zátavského jezu význam; jinými slovy, zda by v tomto konkrétním případě nedodržení MZP v nadjezí, které je beztak trvale zavodněno (jak upozorňuje žalobce), mělo potenciál ohrozit zájmy chráněné zákonem o vodách. Žalobce právě toto východisko zpochybňuje, když namítá, že jednání, kterého se dopustil, nenaplnuje tzv. materiální znak přestupku, tedy znak společenské škodlivosti (viz § 5 přestupkového zákona).
25. Městský soud se nicméně ani s touto dílčí žalobní námitkou neztotožnil. Obdobnou námitkou se přitom zabýval již žalovaný v napadeném rozhodnutí (viz jeho str. 10) a konstatoval k ní spíše obecněji s odkazem na § 36 odst. 1 zákona o vodách, že nedodržení MZP je ze své podstaty delikt ohrožovací, k jehož naplnění dojde vždy, když nejsou držitelem příslušného povolení dodržovány právní předpisy, resp. podmínky příslušného povolení; již jen tím je vyvoláno nebezpečí vzniku závadného stavu. Nedodržení MZP má potom za následek ohrožení základních ekologických funkcí vodního toku
26. S tím lze v zásadě souhlasit, byť se jedná o argumentaci spíše formální. Pokud povolení k nakládání s vodami v souladu se zákonem o vodách stanoví žalobci povinnost zachovávat

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

určitý MZP, potom se nejedná pouze o formální povinnost (resp. podmínku), jejíž nedodržování by žalobce mohl v podstatě neomezeně omlouvat tím, že je neúčelná. Stanovení MZP bylo řešeno v řízení o žádosti žalobce o povolení k nakládání s vodami; pokud měl žalobce za to, že by vzhledem k místním podmínkám (celkové situaci na daném úseku řeky Otavy a místu navrácení vody od MVE II Zátaví do řečiště) a s ohledem na zájmy chráněné zákonem o vodách postačovalo stanovení výrazněji nižšího MZP, potom měl v tomto smyslu právě v tomto řízení vystupovat, případně mohl z těchto důvodů požádat o změnu příslušného povolení. Pokud nicméně akceptoval povolení k nakládání s vodami v jeho stávající podobě, potom je povinen dodržovat i jím stanovené podmínky; za jejich nedodržení – pokud se nejedná o nedodržení určitým způsobem specifické (např. jen nahodilé a drobné porušení) – potom může (a má být) sankcionován. V přestupkovém řízení není prostor k tomu, aby správní orgány (potažmo soud) nepřímou revidovaly to, o čem bylo pravomocně rozhodnuto v jiném řízení (a nově tak *de facto* posuzovali, zda je takové rozhodnutí věcně správné). Tzv. materiální korektiv v zákonné definici přestupku slouží k zohlednění individuálních okolností deliktního jednání; nemůže sloužit k fakticky plošnému zproštění povinnosti uložené na základě zákona. V této souvislosti je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury správních soudů jednání, které naplňuje všechny formální znaky přestupku, naplňuje ve standardních případech i znak materiální. Jen ve výjimečných případech, kdy okolnosti případů svědčí o tom, že fakticky vůbec nebyl porušen či ohrožen veřejný zájem, tak materiální znak naplněn nebude (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104 /2008-45, ze dne 9. 8. 2012, č. j. 9 As 34/2012-28, nebo ze dne 9. 4. 2015, č. j. 7 As 62/2015-29). Míra zasažení zájmů chráněných zákonem potom může být zohledněna zejména při stanovení druhu a výměry správního trestu.

27. Vedle toho se k otázce materiálního znaku přestupku podrobněji vyjádřila ČIŽP v prvostupňovém rozhodnutí. Předně v jeho části, ve které se vypořádala s námitkami žalobce proti protokolu o kontrole ze dne 3. 3. 2021 (konkrétně na str. 9 v části reagující na námitku 2a; stručně na shodné okolnosti upozorňuje i žalovaný na str. 7 a 8 napadeného rozhodnutí), vysvětlila, pro jaký úsek řeky je v povolení k nakládání s vodami MZP stanoven. K tomu doplnila, že ačkoliv je odpadní kanál MVE II Zátaví zaústěn do podjezí Zátavského jezu, tak voda z něj neovlivňuje podjezí tak, aby bylo zcela zavodněno; naopak z něj voda odtéká primárně pravostranně korytem řeky Otavy. Takové hodnocení je i podle městského soudu přiléhavé, jak vyplývá rovněž z fotodokumentace daného úseku řeky, která je součástí správního spisu. Voda přitékající z odpadního kanálu vzhledem ke sklonu řeky nemá možnost zavodnit část podjezí nacházející se bezprostředně pod jezovým tělesem (tuto skutečnost přitom žalobce ve svých podáních nereflektuje, když odkazuje pouze na dostatečné zavodnění podjezí již díky odpadnímu kanálu); pro jeho zavodnění je tudíž stěžejní to, aby bylo dostatečné množství vody převáděno přes Zátavský jez. Už jen z tohoto důvodu je tedy neudržitelná teze žalobce, že nedodržení MZP v nadjezí Zátavského jezu (a tedy i nedodržení stanoveného množství vody, které má být převáděno přes jezové těleso) fakticky nepředstavuje porušení zájmů chráněných zákonem.
28. Vedle toho se potom ČIŽP dále na str. 12 prvostupňového rozhodnutí (shodně ve stručnosti i žalovaný na str. 7 napadeného rozhodnutí) vyjadřuje k funkcím, které plní jezy (např. odběr vody pro různé účely, splavnění vodních toků, regulace výšky hladiny podzemních vod); k tomu je potom nezbytné, aby v nadjezí (v jezové zdrži) byla zajištěna dostatečná hloubka. Dále potom konstatuje, že k tomu, aby vodou obtékané části jezového tělesa mohly dlouhodobě a stabilně vykonávat vodohospodářské funkce, je nutné, aby

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

nebyly vystavovány proměnlivým podmínkám; vysychání levého křídla Zátavského jezu při normálních průtocích může vést k nadměrnému opotřebovávání stavby jezu. Uvedené teze podle městského soudu – byť jsou z části formulované obecně (neanalyzují konkrétně, jakým způsobem je využívána jezová zdrž Zátavského jezu) – též odůvodňují naplnění materiálního znaku předmětného přestupku.

29. **Dále se městský soud zabýval druhou žalobní námitkou**, kterou žalobce polemizoval s tím, jak správní orgány vyložili podmínku MZP v povolení k nakládání s vodami, a to v kontextu i jiných rozhodnutí týkajících se stejného úseku řeky, a kterou se dovolával ochrany své dobré víry, že postupoval v souladu s uvedeným povolením.
30. Podle § 21 odst. 1 přestupkového zákona, *[p]rávníká osoba za přestupek neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránila. Podle § 23 odst. 1 téhož zákona, [n]a odpovědnost podnikající fyzické osoby za přestupek se použijí obdobně ustanovení § 20 a 21, s výjimkou § 20 odst. 1 a 2 a odst. 4 písm. a) a b).*
31. V povolení k nakládání s vodami (ze dne 30. 10. 2006) byla žalobci stanovena podle § 36 odst. 2 zákona o vodách podmínka MZP v původní výši, a to jako „*Q₃₅₅ denní průtok, respektive min. přepadový paprsek přes korunu Zátavského jezu v ř. km 34,835 ve výši 5 cm*“. V rozhodnutí ze dne 2. 12. 2004, které bylo uvedeným povolením k nakládání s vodami nahrazeno, byl potom MZP stanoven následovně: „*MZP pod odběrem, resp. přes jezové těleso, nebude novým nakládáním měněn, zůstává v platnosti stanovený zůstatkový průtok v rozhodnutí OkÚ Písek [...] ze dne 20. 2. 1992 ve znění [rozhodnutí] ze dne 19. 12. 1994, který byl určen jako Q₃₅₅ tj. paprsek přelivu 5 cm přes branu jezového tělesa.*“ Stejným způsobem potom stanoví MZP i uvedené rozhodnutí z r. 1992 ve znění rozhodnutí z r. 1994.
32. Ani s touto námitkou se městský soud neztotožnil. Předně soud souhlasí s žalobcem v tom, že dvěma parametry, kterými je v povolení k nakládání s vodami stanoven MZP, tedy Q₃₅₅ denní průtok a minimální přepadový paprsek přes Zátavský jez 5 cm, nemusí vyhovět samostatně. Důvodem k tomu nicméně není to, že by tyto parametry byly stanoveny pouze alternativně, ale ta skutečnost, že se ve skutečnosti má (mělo) jednat o jednu a tu samou hodnotu MZP, byť vyjádřenou dvěma odlišnými způsoby (parametry). Zvláště patrné je to ve výše citovaném rozhodnutí ze dne 2. 12. 2004, kde jsou uvedené dva parametry spojeny zkratkou „tj.“; ta přitom typicky vyjadřuje totožnost dvou vedle sebe postavených jevů. Tomu odpovídá i použití spojovacího výrazu „respektive“ v povolení k nakládání s vodami; ten odpovídá významu „vlastně, popřípadě, lépe řečeno“ (viz Slovník spisovného jazyka českého citovaný dle Internetové jazykové příručky), byť může označovat i plnohodnotnou alternativu (ve smyslu „popřípadě, eventuálně“, jak připouští Akademický slovník cizích slov citovaný dle Internetové jazykové příručky). Podle městského soudu tedy příslušný vodoprávní úřad při stanovení MZP přepokládal, že Q₃₅₅ denní průtok na daném úseku řeky odpovídá přepadovému paprsku na Zátavském jezu ve výši 5 cm. Na tomto místě je třeba podotknout, že k uvedeným parametrům přistupovaly jako „ke spojeným nádobám“ i správní orgány v řízení, které soud nyní přezkoumává. Podnětem k provedení kontroly bylo, že voda nepřetékala přes levé křídlo jezu (což je skutečnost už jen pohledově zjiitelná); zda došlo k porušení nakládání s vodami potom, ale bylo ověřeno kontrolním měření průtoku, který odpovídal (namísto 4,4 m³/s) pouze hodnotě max. 2,2992 m³/s. Ve skutkové větě výroku prvostupňového rozhodnutí je potom zmíněn jen (nedostatečný) naměřený průtok, v odůvodnění obou rozhodnutí je ale současně odkazováno i na výši přepadového paprsku. To městský soud hodnotí jako

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

souladné se zákonem, neboť se – jak uvedl výše – jedná (má se jednat) o shodnou hodnotu MZP, pouze vyjádřenou dvěma parametry.

33. Jestli jsou ale tyto dva parametry skutečně shodné, není soudu z podkladů shromážděných ve správním řízení zřejmé; konečně jistou pochybnost v tomto ohledu vyjadřuje i žalovaný, když v napadeném rozhodnutí uvádí, že při stanovení MZP výši přepadového paprsku nebyl vůbec řešen průtok vorovou propustí (což označuje za nedostatek tohoto rozhodnutí) a že ve společném manipulačním řádu pro MVE I a II Zátaví vypracovaném žalobcem a schváleném příslušným vodoprávním úřadem v r. 2009 (v současnosti již neplatném) je v konzumpční křivce jezu při přepadovém paprsku 6 cm na pravém křídle, 5 cm na levém křídle a 30 cm ve vorové propustí uveden průtok 3,977 m³/s, který nedosahuje hodnoty Q_{355} denního průtoku (tedy 4,4 m³/s). Městský soud proto v principu souhlasí s žalovaným, který naznačuje (viz jeho závěry na str. 9 a 10 napadeného rozhodnutí), že pokud by se ukázalo, že byt žalobce nedodrží Q_{355} denní průtok, ale přitom dodrží alespoň v průměru výši přepadového paprsku na obou křídlech Zátavského jezu, potom by neměl být sankcionován (uznán vinným z předmětného přestupku). Jinými slovy tedy, že pokud by žalobce vyhověl pouze jednomu parametru, jímž je v povolení k nakládání s vodami určen MZP, tak by neporušil § 8 odst. 2 zákona o vodách a nebyl by vůbec sankcionován.
34. Žalobce nicméně nedodržel ani jeden z uvedených parametrů MZP. Již výše městský soud odmítl argumentaci, která zpochybňovala měření průtoku; lze tedy uzavřít, že v řízení bylo prokázáno, že žalobce nedodržel parametr Q_{355} denního průtoku (namísto průtoku 4,4 m³/s byl naměřen průtok pouze max. 2,2992 m³/s). Sporné potom zůstává, zda žalobce nenaplnil alespoň uvedený druhý parametr (přepadový paprsek ve výši 5 cm).
35. V žalobě v této souvislosti žalobce argumentuje především kótou nadmořské výšky pro nadjezí, o hodnotě 366,9 m, kterou konstantně dodrží (MVE II Zátaví má na tuto kótu nastaveno čidlo, které má zajistit dodržování MZP). Tu si odvodil – jak je zachyceno i v protokolu o kontrole ze dne 3. 3. 2021 – zejména z povolení vydaného pro MVE I Zátaví (rozhodnutí Městského úřadu Písek ze dne 26. 2. 2007, č. j. ZP01/2006/25393/4/LH), ve kterém je stanoven MZP převáděný přes jezové těleso (tedy vztahující se ke stejnému úseku řeky) jako „*přepadový paprsek výšky 5 cm, tj. kóta 366,9 m n. m., tedy cca Q_{355} denní průtok*“; dále potom z územního rozhodnutí pro MVE II Zátaví ze dne 14. 6. 2004 a z následně zpracované projektové dokumentace schválené stavebním povolením ze dne 24. 5. 2005; v povolení k nakládání s vodami nicméně tato kóta uvedena není, což žalobce označuje za jeho podstatnou vadu. Žalobce tedy argumentuje, že pokud v nadjezí udržuje kótu nadmořské výšky 366,9 m, potom se nemohl dopustit porušení povolení k nakládání s vodami. Žalovaný a před ním ČIŽP se naopak odkazují na protokol o kontrole, z něhož vyplývá, že kóta koruny pravého křídla jezu se nachází zhruba o 5 cm níže než kóta koruny levého křídla, ta se přitom nachází na kótě 366,9 až 366,92 m n. m.; z uvedeného je podle ČIŽP zřejmé, že při nastavení čidla MVE II Zátaví na kótu 366,9 m n. m. nemůže voda (za normálních průtokových podmínek) přes korunu levého křídla jezu přetékat. Na místě je rovněž uvést, že v reakci na tato zjištění žalobce v odvolání argumentoval tak, že stanovený MZP byl dodržen, neboť MVE II Zátaví se nachází při pravém břehu řeky Otavy a na pravé straně byl přepadový paprsek ve výši 5 cm dodržen (argumentoval tedy tak, že parametr MZP v podobě přepadového paprsku je nutné dodržovat pouze na pravém křídle jezu).

36. Městský soud se plně shoduje s právním hodnocením žalovaného. Předně je třeba říci, že ve věci nemá bezprostřední význam to, jaký MZP stanoví jiné povolení (vztahující se k MVE I Zátaví) či o jaké kótě nadmořské výšky hovoří dříve vydané územní rozhodnutí a stavební povolení (vztahující se k MVE II Zátaví); žalobce byl totiž při provozu MVE II Zátaví povinen dodržovat podmínky stanovené v platném povolení k nakládání s vodami. Skutečnost, že kóta nadmořské výšky odpovídající stanovenému MZP nebyla v povolení k nakládání s vodami stanovena, není jeho vadou (MZP je i bez tohoto parametru stanoven jednoznačně); pokud měl žalobce za to, že by v něm měla být kóta nadmořské výšky uvedena, mohl v tomto smyslu požádat o jeho změnu. Dále soud musí – ve shodě s žalovaným (viz str. 7 a 8 napadeného rozhodnutí) – odmítnout tezi žalobce, že postačí, že přepadový paprsek 5 cm dodržel alespoň na pravém křídle Zátavského jezu. V povolení k nakládání s vodami nejsou jednotlivá křídla jezu odlišena, parametr přepadového paprsku je stanoven ve vztahu ke „koruně Zátavského jezu“; je proto zřejmé, že přepadový paprsek má být dodržován na obou jeho křídlech (na jezu jako celku) bez ohledu na to, na jaké kótě nadmořské výšky se nacházejí; žalobce neměl žádný důvod domnívat se, že je tomu jinak. Každé z křídel jezu má délku zhruba 40 m, bylo by tedy nepřípustné, aby v zásadě polovina celého jezu nebyla kontinuálně zavodňována.
37. Samostatnou otázkou potom je, jaký význam pro posouzení odpovědnosti žalobce za předmětný přestupek má jím deklarovaná dobrá víra, že jednal v souladu se zákonem (resp. s povolením k nakládání s vodami), kterou opírá o skutečnosti uvedené v předchozích dvou bodech. Na tomto místě městský soud upozorňuje, že přestupková odpovědnost žalobce (jakožto fyzické osoby podnikající) je objektivní; pro posouzení viny je tedy bez významu subjektivní stránka jeho jednání (viz § 23 odst. 1 ve spojení s § 21 odst. 1 přestupkového zákona upravující tzv. liberační důvod; *a contrario* potom § 15 přestupkového zákona, který stanoví, že zavinění je znakem skutkové podstaty pouze u tzv. prostých fyzických osob, tedy těch, které se deliktního jednání nedopustily v souvislosti se svým podnikáním – viz § 22 odst. 1 přestupkového zákona). Případná dobrá víra žalobce (subjektivní složka jeho jednání) tedy nemůže mít z hlediska posouzení jeho přestupkové odpovědnosti význam. Uvedený závěr je přitom v judikatuře správních soudů zastáváný dlouhodobě. Již v rozsudku ze dne 12. 12. 2003, č. j. 5 A 110/2001-34 (publikovaném pod č. 384/2004 Sb. NSS) Nejvyšší správní soud ve vztahu k tzv. jiným správním deliktům (v poměrech současné právní úpravy přestupky právnických osob a fyzických osob podnikajících) konstatoval, že „[s]kutečnost, že subjekt, který se dopustil protiprávního jednání, jednal v dobré víře, nemůže být důvodem zproštění této sankční odpovědnosti. Dle názoru soudu však i se zřetelem na ustanovení § 87 odst. 1 téhož zákona může mít takováto okolnost vliv na stanovení výše uložené pokuty,“ (obdobně se potom vyjádřil např. v rozsudku ze dne 9. 12. 2011, č. j. 2 As 26/2010-98, nebo ze dne 30. 5. 2019, č. j. 7 As 372/2018-40). Pouze dobrá víra žalobce (a tedy subjektivní stránka jeho jednání) stejně tak nemůže být posouzena ani jako liberační důvod ve smyslu § 21 odst. 1 přestupkového zákona; tento důvod vyžaduje určité objektivní konání („vynaložení veškerého úsilí“), nepostačí tedy bez dalšího – byť třeba pochopitelné – přesvědčení pachatele o zákonnosti jeho jednání (shodně viz komentář k § 21 přestupkového zákona v JEMELKA, L., VETEŠNÍK, P.: *Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Zákon o některých přestupcích. Komentář*. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020, str. 158 – 164).
38. Jen okrajem tedy městský soud konstatuje, že v posuzovaném případě zde skutečně byly okolnosti, které mohly zakládat žalobcovu dobrou víru, že jedná v souladu se zákonem (viz skutečnosti, které v této souvislosti žalobce sám uvádí). Na druhé straně ale stojí

okolnosti, které svědčí o tom, že žalobce nemohl být v dobré víře; jedná se už jen o tu skutečnost, že při vizuální kontrole musel zjistit, že přes levé křídlo Zátavského jezu není při standardním průtoku převáděna voda (či obecněji, že si nemohl myslet, že je v souladu s povolením k nakládání s vodami to, že přes levé křídlo voda není kontinuálně převáděna); dále potom i o okolnosti, na které upozorňuje žalovaný na str. 11 napadeného rozhodnutí, tedy zejména parametry tzv. konzumpční křivky zpracované v rámci – dnes již neplatného – společného manipulačního řádu pro MVE I a II Zátaví. Žádný jednoznačný závěr o tom, že by žalobce byl s ohledem ke všem skutečnostem v dobré víře, že jedná v souladu se zákonem, by tedy beztak nebylo možné učinit. Tyto okolnosti jsou nicméně dále relevantní pouze z hlediska stanovení výše sankce; k tomu viz vypořádání páté žalobní námitky.

39. Relevantní pro posouzení odpovědnosti žalobce za předmětný přestupek přitom nemůže být ani to, že ČIŽP při předchozích kontrolách dospěla při v zásadě totožném skutkovém stavu k závěru, že se žalobce porušení právních předpisů (resp. povolení k nakládání s vodami) nedopustil. Předně je třeba říci, že se jednalo – jak vyplývá z podkladů, které jsou součástí správního spisu – o reakce ČIŽP na stížnosti z podzimu r. 2020 (tedy z doby krátce předcházející provedení kontroly, na základě níž byl žalobce uznán vinným z nyní projednávaného přestupku). Nelze tedy říci, že by ČIŽP dlouhodobě jednání žalobce aprobovala. Vedle toho – jak případně upozorňuje žalovaný ve vyjádření k žalobě – je potom stěžejní, že žalobce nebyl o těchto kontrolních závěrech informován; dozvěděl se o nich až dodatečně na základě své žádosti o informace z 8. 9. 2021, jak vyplývá ze správního spisu). Tento dřívější postup ČIŽP mu tedy nemohl založit žádné legitimní očekávání stran toho, že jeho jednání je zákonné. Není zde tedy žádný prostor pro aplikaci té linie judikatury, která v případě významné dysfunkce příslušného orgánu veřejné správy připouští, že ta může představovat liberační důvod ze správněprávní odpovědnosti, pokud se podstatnou měrou podílela na vzniku formálně protiprávního jednání (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2013, č. j. 1 As 188/2012-30; srov. rovněž rozsudek téhož soudu ze dne 27. 11. 2019, č. j. 4 As 276/2019-47, který v obdobném kontextu aplikuje zásadu ochrany legitimního očekávání).
40. Relevantní nejsou ani dodatečné návrhy žalobce na řešení situace s MZP; liberační důvod podle § 21 odst. 1 přestupkového zákona je postaven na posouzení úsilí vynaloženého k zabránění přestupku. Takové úsilí ale nutně musí být vynaloženo před spácháním přestupku (resp. v době jeho páčání); dodatečná snaha či ochota žalobce řešit situaci není způsobila naplnit tento liberační důvod.
41. **Dále se městský soud zabýval třetí žalobní námitkou**, kterou žalobce namítal, že důvodem, proč voda nebyla převáděna i přes levé křídlo Zátavského jezu (s paprskem 5 cm) je ten, že byla nedůvodně otevřena dříve zahrazená vorová propust', která vodu strhávala.
42. Ani této námitce nemohl dát městský soud za pravdu. Plně se přitom ztotožňuje s argumentací žalovaného v napadeném rozhodnutí (viz jeho str. 8 až 10). Žalovaný ve shodě s názorem vyjádřeným ČIŽP v prvostupňovém rozhodnutí konstatoval, že je nedostatkem povolení k nakládání s vodami, že při stanovení MZP neřeší otázku otevření / zavření vorové propusti. Podstatné nicméně je, že okolnost, že při provedené kontrole byla vorová propust' otevřená, nic nemění na tom, že byl v nadjezí (resp. v kontrolovaném úseku) naměřen nedostatečný průtok (asi jen polovina ze stanoveného Q_{355} denního průtoku). Vedle toho žalovaný upozornil na konzumpční křivku, která byla součástí dnes již neplatného společného manipulačního řádu pro MVE I a II Zátaví (ten byl vypracován

žalobcem a schválen příslušným vodoprávním úřadem), podle níž bylo pro plnění MZP třeba, aby voda byla převáděna přes obě křídla jezu (s přepadovým paprskem 5, resp. 6 cm) a i přes vorovou propust (s přepadovým paprskem 30 cm). Je tedy zřejmé, že pokud přes levé křídlo jezu voda převáděna nebyla, tak ani nemohl být splněn MZP.

43. Vedle toho městský soud považuje za stěžejní, že žalobce sám ve správním řízení i v řízení před soudem (přičemž s tímto tvrzením jsou souladná i kontrolní zjištění) tvrdil, že stanovený MZP je kontrolován pomocí čidla, které je v nadjezí Zátavského jezu nastaveno na kótu 366,9 m n. m. Udržování hladiny na této kótě podle žalobce postačuje k plnění MZP. Pokud by tomu tak skutečně bylo, potom by voda přes obě křídla jezu (s přepadovým paprskem alespoň 5 cm) přetékala bez ohledu na to, zda je vorová propust otevřená, či nikoliv. Jestliže totiž otevření vorové propusti mělo způsobit pokles vodní hladiny v nadjezí (jezové zdrži), potom uvedené čidlo nutně muselo zareagovat tak, že snížilo odběr vody pro MVE II Zátaví takovým způsobem, aby výška hladiny v nadjezí opět stoupla na uvedenou kótu. Voda ale přes korunu levého křídla jezu při kontrole dne 6. 1. 2021 nepřetékala; to potvrzuje, že je závěr ČIŽP v protokolu o kontrole a v prvostupňovém rozhodnutí o tom, že při současném nastavení čidla MVE II Zátaví na kótě 366,9 m n. m. voda přes levé křídlo jezu přetékat nemůže (neboť jeho koruna se nachází na kótě 366,9 až 366,92 m n. m.) správný. Z uvedeného je zřejmé, že to, že voda nepřetékala přes levé křídlo jezu, nebylo zapříčiněno otevřením vorové propusti, ale zřejmě dlouhodobějším nastavením MVE II Zátaví.
44. **Městský soud se dále neztotožnil ani se čtvrtou žalobní námitkou.** Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že podmínka MZP v povolení k nakládání s vodami je stanovena natolik jasně, aby bylo možné učinit závěr o tom, že se žalobce dopustil předmětného přestupku. Žalovaný – jak městský soud již výše rekapituloval v rámci vypořádání druhé žalobní námitky – v napadeném rozhodnutí připustil určitou nekoherenci dvou parametrů, pomocí nichž je MZP stanoven, a opakovaně vyjádřil, že by tuto okolnost měl připravit zohlednit ve prospěch žalobce. I při zohlednění těchto možných nesrovnalostí ale ve výsledku dospěl k závěru, že žalobce MZP jednoznačně nedodržel. S takovým hodnocením se městský soud ztotožnil. Z uvedených důvodů tedy nejsou dány podmínky pro aplikaci zásady *in dubio pro reo* (tj. v pochybnostech ve prospěch obviněného).
45. **Dále se městský soud zabýval pátou žalobní námitkou,** kterou žalobce namítal, že správní orgány dostatečně nezohlednily polehčující okolnosti při stanovení výše pokuty.
46. Podle § 125l odst. 1 zákona o vodách, *Česká inspekce životního prostředí nebo vodoprávní úřad může upustit od uložení správního trestu také tehdy, jestliže pachatel přestupku přijme faktická opatření k odstranění následků porušení povinnosti, jakož i opatření zamezující dalšímu ohrožování nebo znečišťování podzemních nebo povrchových vod, a uložení správního trestu by vzhledem k nákladům na učiněná opatření vedlo k nepřiměřené tvrdosti.*
47. Rovněž tato žalobní námitka je nedůvodná. Městský soud předně konstatuje, že ČIŽP v prvostupňovém rozhodnutí vcelku podrobně odůvodnila výši uložené pokuty. Stanovila ji přitom při dolní hranici sazby (ve výši asi 8 % zákonem stanovené maximální sazby) zejména z důvodu zohlednění polehčujících okolností; ty spatřovala v žalobcově dobré víře, že postupuje v souladu s právními předpisy (viz str. 12 a 13 prvostupňového rozhodnutí). Žalobcova výtku, že jeho dobrá víra nebyla při stanovení výše pokuty zohledněna, tedy není pravdivá. Žalovaný se sice proti tomuto odůvodnění (a uznání

existence dobré víry žalobce) v napadeném rozhodnutí vymezil, nicméně výši pokuty nezměnil. Z tohoto důvodu zůstává argumentace ČIŽP relevantní.

48. Pokud jde potom o dílčí námitku, že se správní orgány nezabývaly možnou aplikací § 125l odst. 1 zákona o vodách a nezohlednily tak jeho snahu řešit nejasnou situaci ohledně stanovení MZP, tak ani té městský soud nepřisvědčil. Uvedené ustanovení hovoří o *faktických opatřeních*; těmi by bylo možné rozumět to, pokud by žalobce např. přenastavil své čidlo v nadjezí Zátavského jezu tak, aby voda stabilně přetékala i přes levé křídlo jezu. Pokud žalobce pouze navrhl administrativní změny, tak se nejedná o *faktické opatření*. Ze stejného důvodu nebylo nutné, aby tuto okolnost správní orgány zohlednily jako samostatnou polehčující okolnost. Konečně, jak opakovaně v napadeném rozhodnutí zdůraznil žalovaný, tak žalobce mohl o změnu povolení k nakládání s vodami požádat již dříve; vzhledem k tomu, že se jedná o návrhové řízení, tak bylo především na něm, aby ve věci zaujal již v minulosti aktivní přístup.
49. Městský soud neshledal ani důvody pro moderaci uložené pokuty (resp. k upuštění od správního trestu) podle § 78 odst. 2 s. ř. s. Pokuta byla žalobci uložena při dolní hranici sazby; v takovém případě závěr o její zjevné nepřiměřenosti v zásadě nepřipadá do úvahy. Nadto ČIŽP v prvostupňovém rozhodnutí přesvědčivě uvážila polehčující i přitěžující okolnosti; její úvaha se v žádném ohledu nejví jako nepřiměřená.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

50. Vzhledem k tomu, že městský soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, žalobu v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Současně neshledal ani důvody pro postup podle § 78 odst. 2 s. ř. s.
51. O nákladech řízení městský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Jelikož žalobce neměl ve věci úspěch, nepřiznal mu soud náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který měl ve věci plný úspěch, potom nevznikly náklady převyšující náklady běžné úřední činnosti. Ani jemu tudíž městský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 6. září 2023

JUDr. Slavomír Novák v.r.

předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.